

ජගත් ජේ චිදිරසිංහ

19

ඒ අසුඛ ප්‍රවෘත්තිය ඉතා ඉක්මනින්ම නිවේදනය විය.

"විදුල මුණසිංහ නම් වන සම්මානලාභී සිනමා-වේදියාට පහර දී බරපතල තුවාල සිදුකළ ප්‍රහාරය සැලසුම් කළ අසාග විනාශයේ නම් වන මත් ලෝලියා මේ ප්‍රහාරයට සම්බන්ධ තවත් පුද්ගලයකු අත් අඩංගුවට ගැනීම සඳහා යන අතරදී පළා සාමට තැන්කර දීමේ හිඳි මිය ගියේය. ඔහු කේරා ගන්නට උත්සාහ කළ පොලිස් නිලධාරීන් දෙදෙනෙකුද රෝහල් ගත කර ඇත"

මෙවන් නිවේදන පරම සත්‍යය යයි අදහන හා නොඅදහන සියලු ජනමාධ්‍ය එක ලෙසින් මේ පුවත තුළ මරණීය ප්‍රචාරය කළ අතර සිද්ධිය බලා සිටියා සේ දෙබස් ද යොදා වාර්තාවක් ලිවීමටද එක් වාර්තාකරුවෙක් සමත් වී සිටියේය. දින දෙකක් පුරා මාධ්‍ය හරහා නැගුණ සෝෂාලි කන් බිහිරි කරවන තරම් විය.

ඉතිහාසිකව සියල්ල නිහඬ විය. සමස්ත ජනතාවම සිය සුපුරුදු නිහඬ වාතයට සමවැදී මනස් දොර වසා ගත්හ. මදුරා ගේ ඉතිහාසය නිරූපණය කළ සුසුමත් පමණක් සිහින් හඬින් වා තලයට එක්වෙමින් තිබුණි.

කිසිවකු විසින් බාර නොගත් අසාගයේ දේශය මදුරා බාර ගත්තාය. ඉතා සරළ අවමංගල්‍ය උත්සවයක් ඔහු වෙනුවෙන් සුදානම් කරන්නට ඇ සමත්වුවාය.

"සියල්ල සිදුවන්නේ පෙර ආත්මභවයේදී කළ කර්මය අනුවය" වැඩම කර සිටි ස්වාමියා වන්නේ සිය කෙටි ධර්ම දේශනයේදී කියා සිටිනු මදුරා වියදි කළුගේ අසා සිටියාය.

"මේව මෙහෙම වෙන්න පෙර කර්මයට නෙ-වෙයි.. ආත්ම ඉන්න අපේ කරුණෙම.. මේ ඉලව් කුමේ වරද නිසා..". සිසිර කුලසේකර මුමොනු මදුරාට ඇසුණි. එහෙත් මේ සියල්ල සිදුවන්නේ පෙර ආත්මභවයකදී කළ කර්මය නිසාද නැත්නම් මේ මපර සමාජ කුමසේ වරද නිසාද යන්න තේරුම් කේරුම් කර ගත හැකි මා-නසිකත්වයක ඇය නොසිටියාය.

අසාගයේ දේශය ආදානනාගාරයේ පවු දොරකඩින් ඇතුළු කරන විට මදුරා සිහින් හඬින් ඉඬි බිත්දාය. නිරායා ඇගේ උරහිස වටා යැවූ අතින් යුතුව නිහඬව බලා සිටියේ ඇ සනසනු වස් කිව හැකි යමක් නොවූ නිසාය. ඒ නිහඬතාව පවා බොහෝ දේ කෑ ගසා කීවේය.

ඉතිහාසිකව බලලෝභය ඉදිරියේ ගොදුරක් බවට පත් වූ තවත් එක් මිනිසකුගේ දේශය අලු දුනුවිල බවට පත්ව ආදානනාගාරයේ උස් විමනියෙන් වාසුනෝලයට එක්ව තිබේද. ඔහු පිළිබඳ මතකය සදා කල් තමා රුදුවන ඇති බව පමණක් මදුරා දැන සිටියාය. ජීවත්ව සිටිනාතාක් කල් ඒ බර දරා සිටින්නට දැන් සුදානම් විය යුතුය. ආත්මය හා බැඳී වූ දහසක් දහස් දෝමනස්සයන් හා සමගින් එක්ව සිත තළා පෙළා දමන්නට අසාග පිලිබඳ මතකයද සමත් වනු ඇත.

ඒ සියල්ල සමගින් දැන් නැවත වතාවක් ජීවිතයට මුහුණ දිය යුතුය.

අසාග වෙනුවෙන් තෙත් වූ එකම දෑස පිය

දමන්නට මදුරා නොවෙනසුණාය. ඇ දින ගණනාවක් කාමරයට වී හඬා වැටුණාය. යළි කිසිදු ගොඩ නැගිය හැකි නොවන ආකාරයට ඇගේ ආත්මය බිඳ වැටී තිබුණි. තමාට ආදරය කළ, තමා විසින් නොසැළකා හරින ලද, මිනිසකු ඇය නිසා ජීවිතය පුදකර ඇති යන්න දරා ගත නොහැකි ලෙසින් ඇය පියාවට පත්කළේය.

ඇය සහසන්නට කිසිවෙක් නොසිටියා. සමස්ත

එකම හැඟීම හැඟී සිටිය යුතුය යන්නය. ඒ සඳහා සුදානම්ව සිටිය යුතුය යන්න පමණක් තරයේ සිටේ දරා ගන්නට ඇ උත්සාහ ගත්තාය.

මේ දේශයේ කාලය යනු පුදුමාකාර ඔසුවකි. ඒ කාලය සියල්ල සමගත් කරන්නේය. උද්ඝෝෂණ නිවා දමන්නේය. වරදකරුවන් පිලිබඳ හැඟීම් සිත් වලින් මකා දමන්නේය. සිත් තදින් තුවාල වූ දෙනුන් දෙනාගේ හැරෙන්නට අනෙක් සියල්ලන්ගේ සිත් වලින් සියලු වේදනා පහ කර දමන්නේය. බොහෝ දුස් වලින් කළු පියසු දමන්නේය. සියල්ල අමතක කර පීඩකයන්ගේ උඩතු වර්ත ඉදිරියේ පිහිනගත් දණ ගස්-වන්නේය.

විදුල සිය යහන මතට වී නිගමනුන් කොදුරුණ සිහින් හඬ අසා සිටියේ කිසිදු ආකාරයක හැර-මක් පුද්ගලයෙකු නොකරමිනි. සැබැවින්ම ඔහු අසා සිටියාද යන්න පවා නිශ්චිතව කිව හැකි කිසිවකු නොවීය. තමා වටා සිදුවෙමින් පැවති කිසිදු සිදුවීමක් කෙරෙහි සංවේදී බවක් ඔහු පුද්ගලයෙකු නොකළේය. ඔහුගේ දුස් එල්ල වී

නොහැකිය. යථා වේ වේදනාවට හුරු වීම සුබ-දායකය.

"අපට ගොඩක් මගන්සි වෙන්න වෙනවා නිරායා.. විදුලට අමතකව ගිය හැම දෙයක්ම නැවත මගක් කරදෙන්න අපට මගන්සි වෙන්න වෙනවා.. ඒක කරන්න බරු දෙයක් නෙවෙයි.. ඒකට ලොකු ඉවසීමක් අවශ්‍යයි.. ලොකු කැපවීමක් අවශ්‍යයි.. අපි හැමෝටම ඒ කැපවීම කරන්න පුළුවන් නම් විදුල ආයම ප්‍රකාශි තත්වයට පත් වෙයි කියල බලපොරොත්තු නියාගන්න අපට පුළුවන්... බලාපොරොත්තු නැති කරගන්න එපා.. විදුල ඉක්මනින් සුවපත් වෙන බව මට විශ්වාසයි.." විදුල රෝහලෙන් පිටව යන දින වෛද්‍ය සිරිමන්න කීවේය.

ඒ අදහස පවා නිරායාගේ සිතට සතුටක් ගෙන ආවේය.

විදුල වාඩි වී සිටි රෝද පුටුව ගෙතුළට තල්ලු කරගෙන ගියේ නිරායාය. හසන්නත් මදුරාත් විදුලගේ කලමනා දමා තිබූ බැග කීපය ඔසවාගෙන ආහ. විදුල සිය නිවහනට ආගන්තුකයකු ලෙස පැමිණියේය.

සමාජය කෙරෙහි උපන් වෛරයෙන් හා කළකිරී-මෙන් හැලවී සිටින්නට ඇයට නොහැකි විය. මුත්ඛනාවයේ පතුළටම ගිල්වනු ලැබී ජාපීර්ණාව ගිය සමාජය විසින් නිහඬතාවයේ මේ සියල්ල අනුමත කරනු ලැබ තිබීම ඇයට අදහා ගත නොහැකි තරම් විය. මේ සිදුවීම් සියල්ල සියල්ල පසක් කරන්නේ කිසිවකුට තවෙකකු ගැන හැර-මක් හෝ තැකීමක් හෝ නැති බව පමණක් නො-වේද? එසේ නොවේනම් සිදුවන කිසිදු සිදුවීමක් ඉහණය කරගන්නට තරම් මුද්ධිමත්භාවයක් සමාජයට නොමැතිවීමද?

කළලට යට කළ දින ගණනට පසුව එක් දිනෙක මදුරා නිරූණයකට එළඹ සිටියාය. සියල්ල කළුළුන් දිය කර හැරිය යුතු නොවේ. මේ අසාධ-ාරූණයට එරෙහිව හැඟී සිටිය යුතුමය. එය කළ හැකි වන්නේ කෙසේද කියා හෝ ඒ සඳහා පර්යයයන් කිබේද කියා හෝ අංශමාත්‍රයක හෝ හැඟීමක් ඇගේ සිතේ නොවීය. සිත වසා ගත්

තිබුණේ කිසිවකු නොවූ අත ඉලක්කයකටය. ඒ ඉලක්කයේදී පවා ඔහු කිසිවක් දුටුවේද නොදුටුවේද යන්න කිසිවකු දැන සිටියේ නැත.

"බලාපොරොත්තු නැති කරගන්න අවශ්‍ය නැත.. මේ ආකාරයක අනතුරකින් පස්සේ මතකය මේ විදිනට පට යන්න පුළුවන්.. ඒත් කාලයත් එක්ක නැවත මතකය යථා තත්වයට එන්න හුනක් දුරට ඉඩ තියෙනවා" ඇඬී ප්‍රතිකාර ඒකකයේ සිට සාමාන්‍ය වාරිමුවකට මාරු කරනු ලැබ සිටි විදුල පිලිබඳව වෛද්‍යවරුන් කීවේ එසේය. ඒ සියල්ල නිරායා අසා සිටියේ ඇඬී කරගත් සිහින්ය.

"නොඑන්නත් ලොකු ඉඩක් තියෙනවා නේද?" වෛද්‍යවරුන් දුල්වා තබන්නට උත්සාහ කරන බලාපොරොත්තු වලට යට වන්නට නිරායාට

සියල්ලෙන් පිටව ගිය පසු නිරායා රෝද පුටුවේ වාඩි වී සිටි විදුලගේ දෙදණ මත ගිය තබා ඇති තරම් හැඬුවාය. ඔහුගේ අත පම ගිය මත දැවටෙනු දැනෙන තෙක්ම හැඬුවාය.

ඔහුගේ මනස අවදි කරන්නට මේ නිවස සමත් වනු ඇතැයි නිරායා බලාපොරොත්තුවූවය. මේ සුපුරුදු පර්යයය, මේ නිවසේ බිත්ති හතර මැද රැඳුණා ඔහුගේත් තමාගේත් ජීවිතයේ සුවඳ, ඔහුගේ සිතේ අතින් මතක අවදි කරවනු ඇතැයි ඇ බලා සිටියාය.

"නි.. මට තේකක්..". ඔහු කියනු ඇතැයි ඇ බලා සිටියාය. ඔහු එසේ නොඉල්ලන සඳ ඇ සේ සාදා බිඳෙන් බිඳ මුහුට පෙව්වාය. ඔහු ආසා-සයෙන් සුරත ඔසවා තේ කෝප්පයේ බර දරා